

tantos

Maig 2014

PROGRAMA PER AL SOSTENIMENT ECONÒMIC DE L'ESGLÉSIA

www.portantos.es

Una Església pobra i per als pobres

 Ángel Arriví

«Com m'agradaria una Església pobra i per als pobres!» Aquesta, que va ser una de les primeres reflexions de Francesc al cap de pocs dies de ser cridat «des de la fi del món» per calçar-se les sandàlies de Pere, és la realitat que demostren diàriament les desenes de milers de voluntaris i treballadors que, en el si de les comunitats diocesanes i parroquials o a través dels projectes de Càritas i de Mans Uni-

des, comparteixen «les alegries i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i dels qui pateixen» (GS, n. 1).

Aquesta opció per la caritat que, junt amb l'anunci i la celebració de la Paraula, batega en el cor de la vida de l'Església, és la que està contribuint perquè els efectes socials

(Continua a la p. 3)

Una declaració de principis

Jesús de las Heras Muelas.

Director del setmanari Ecclesia i d'ECCLESIA Digital

Sovint ens queixem que, malgrat viure en una societat democràtica, amb prou feines se'ns consulta en les coses concretes, en la quotidianitat, en les decisions grans o petites que ens afecten com a ciutadans i com a contribuents. No és així, des de fa tres dècades, a l'hora de destinar un percentatge —des de 2007, el 0,7%; anteriorment, el 0,5%— de la destinació dels nostres impostos que, en qualsevol cas, ens seran gravats. Perquè per una vegada que ens consulten —i ens consulten cada any—, bo serà fer d'això un exercici, una declaració de principis, de llibertat, de coherència, de fidelitat, de solidaritat; una declaració també de valors, de fe i d'amor.

Des de 2006 han variat un punt i mig, i sempre amb tendència sostinguda a l'alça, els percentatges d'«X» a favor de la casella de l'Església catòlica en la Declaració de la Renda, que se situa pels volts del 35% de les Declaracions. Això és indubtablement un bon senyal, un senyal de maduresa, d'equilibri, de responsabilitat. Més de nou milions d'espanyols marquen aquesta «X» lliure, solidària i de fe.

(Continua a la p. 2)

Marca la X en la casella de l'Església

Hi guanyem tots

SUMARI

Informació sobre les activitats de l'Església.

P. 4

L'Església és de tots, és amb tots i al servei de tots.

P. 8

Es poden marcar les dues «X»: L'Església i finalitats socials.

P. 15

Editorial

Una declaració de principis

Jesús de las Heras Muelas. Director del setmanari Ecclesia i d'ECCLESIA Digital

(Ve de la portada)

Una xifra similar d'espanyols són els qui van cada diumenge a missa, per citar un altre índex quantificable de la vitalitat de la nostra Església. Sense que l'anterior vulgui dir o deixar de dir que són els mateixos o semblants, el cert és que sí que tenim arguments i indicis per a pensar que, encara que el catolicisme espanyol estigui perdent força numèrica, quantitat, sí que manté un nombre important i coherent de catòlics, que, a contracorrent i enmig de les dificultats i debilitats inherents a la condició humana, continuen sent fidels, sí, que conserven els seus principis i aposten per la coherència i la responsabilitat d'ajudar la seva Església perquè aquesta ajudi a tants que necessiten tant.

No és que m'agradi del tot ni que cregui en la frase que a continuació escriuré, però la posaré negre sobre blanc per si contribueix a fer més comprensible la idea que estic intentant transmetre. La frase diria així: «Som menys, però més coherents; perdem quantitat, però mantenim i fins i tot guanyem qualitat.»

Més o menys això és el que penso. Perquè a l'Església hi cabem tots. Perquè l'Església és una casa de portes obertes, és falda entranyable i acollidora de mare, no una duana o una frontera que per flanquejar-la calgui mostrar cap certificat de puresa de sang...

Aquesta vocació universal de l'Església significa tanmateix que no és per a ella mateixa, sinó per als altres, especialment per als més necessitats. Una Església, sí, pobre i per als pobres. Per això, l'Església, amb els seus recursos econòmics —els que provenen de l'IRPF i els que arriben de tants catòlics compromesos amb el sosteniment econòmic de la seva Església— no pregunta a qui li demana ajuda el credo que té, la raça, el color, ni els projectes de futur.

Per tot l'anterior, m'agrada que la Campanya Pro Assignació Tributària per a l'Església catòlica 2014 es basi en la idea que aquesta Declaració és una declaració de principis.

La crisi econòmica, que des de fa més de sis anys tant ens colpeja, només serà superada en la seva arrel des dels principis, des dels valors. I els principis i els valors que comporta donar suport amb la «X» a l'Església catòlica en la Declaració de la Renda van per aquest camí de superació de la crisi. Són els camins de la justícia i de la solidaritat, els camins de la fe i de l'amor, els camins de contribuir a crear una societat millor.

“Perquè a l'Església hi cabem tots. Perquè l'Església és una casa de portes obertes”.

Coordinació

Juan José Beltrán
Miguel Ángel Jiménez

Disseny i maquetació la factoria

Fotografia

Arxius propis
Yabel
shutterstock

Edició

Secretariat per al sosteniment
econòmic de l'Església

Conferencia Episcopal
Española Añastro, 1.
28033 MADRID
Tel.: 91 343 96 23

Dipòsit Legal:

M-16055-2008

Col·laboren en aquest número:

Isidro Catela
Antonio Pelayo
Jesús de las Heras
Miguel de Santiago
José Ignacio Rivarés
Ángel Arrivi
Isabel Oviedo
M. Carmen Gómez
José Luis Pinilla
Ignacio Lacasa
Santiago Caballer
Daniel Sobradillo

Una Església pobra i per als pobres

 Ángel Arriví

(Ve de la portada)

de la difícil situació econòmica disminueixin a les llars on la precarietat mossega amb més força. No són simples paraules. Per exemple: l'ajuda al desenvolupament impulsada per Mans Unides a través de més de 600 projectes a 58 països d'arreu del món ha permès garantir, amb el compromís de 4.804 voluntaris, els drets bàsics de més de tres milions de persones.

Aquesta «Església pobra i per als pobres» és la que corre per les venes de les 69 diòcesis espanyoles i de les gairebé 23.000 parròquies, on es recrea el miracle de la multiplicació dels pans i els peixos a les mans d'aquesta legió de samaritans formada per 19.621 sacerdots, 59.882 religiosos i 85.751 catequistes, colze a colze amb els voluntaris de les nombroses institucions d'acció social de l'Església a Espanya.

Aquesta opció evangèlica i preferencial pels qui, com encertadament ha denunciat Francesc, són empesos als marges del sistema com «fruits amargs de la cultura de l'eliminació», només és possible gràcies a la gratuïtat fraternal de milions de ciutadans anònims que comparteixen el seu temps, les seves capacitats i els seus béns —fins i tot els necessaris— amb els qui viuen en situació més precària.

La convocatòria anual de la Declaració de la Renda ens ofereix, mitjançant les caselles de l'Assignació Tributària, un instrument òptim per a col·laborar tant amb el finançament de l'Església catòlica com amb els fins socials de Càritas o de Mans Unides. Es tracta d'opcions complementàries, en cap cas excloents, i que actuen com una mena de vasos comunicants de la solidaritat, perquè mentre les diferents organitzacions socials de l'Església poden finançar part dels seus projectes amb els fons procedents de la casella «Finalitats Socials», les aportacions destinades al finançament de l'Església catòlica redonden en el bon funcionament de la vasta tasca pastoral de les diòcesis i les parròquies. Encara més, en els darrers cinc anys la Conferència Episcopal ha destinat 20 milions d'euros procedents de l'Assignació Tributària a projectes de Càritas per a pal·liar els efectes socials de la crisi.

Donar suport a aquest compromís amb els més pobres a través de l'Assignació Tributària és senzill. N'hi ha prou a marcar una «X» en ambdues caselles perquè, sense cap cost afegit per a nosaltres, una part dels nostres impostos tingui la millor de les finalitats possibles. Com a cristians, ens ho reclama la nostra fe. Com a ciutadans, ens ho exigeix la nostra responsabilitat.

L'opció per la caritat que batega en el cor de l'Església contribueix que els efectes socials de la difícil situació econòmica disminueixin

Preguntes amb resposta ràpida i senzilla

 Isidro Catela

L'Estat finança l'Església?

Per al seu sosteniment, l'Església no rep res dels Pressupostos Generals de l'Estat. Els contribuents elegeixen lliurement i voluntàriament, cada any, posar la «X» en la Declaració de la Renda. Això suposa, aproximadament, un 25% del total del finançament de l'Església. L'article 16 de la Constitució Espanyola de 1978 estableix que els poders públics «mantindran les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església catòlica i les altres confessions». Per altra part, l'Acord sobre Afers Econòmics entre la Santa Seu i l'Estat Espanyol, de gener de 1979, estableix que «l'Estat es compromet a col·laborar amb l'Església catòlica en la consecució del seu adequat sosteniment econòmic, amb respecte absolut del principi de llibertat religiosa» [art. II.1]. Cooperació i col·laboració no és finançament directe ni subvenció.

Informació sobre les activitats més importants de l'Església

 Miguel de Santiago

La Conferència Episcopal Espanyola presenta a la societat, cada any, una Memòria Justificativa de les Activitats més importants que du a terme amb els diners que rep dels qui marquen la «X» a la casella de l'Església catòlica en la Declaració de la Renda i dels catòlics que contribueixen al sosteniment econòmic de l'Església.

L'Església du a terme la seva missió enmig del món, en la societat i per a les persones que componen aquesta societat. Aquesta missió es fa visible en multitud d'activitats litúrgiques, catequètiques, educatives, pastorals, assistencials i missioneres que li són pròpies.

Per la via de l'Assignació Tributària, actualitzada per l'Acord entre la Santa Seu i el Govern Espanyol l'any 2006, es recapten prop de 248 milions d'euros. En els tres últims anys s'ha registrat un lleuger descens en els ingressos, si bé ha augmentat, també lleugerament, el nombre de declaracions que marquen la «X» a favor de l'Església catòlica (en els últims cinc anys van augmentar en 900.000). Més d'un terç dels declarants —gairebé set milions i mig de declaracions, és a dir, al voltant del 35%— assignen, mitjançant la «X», el 0,7% dels seus impostos a favor de l'Església catòlica.

Un any més insistim en el fet que marcar la «X» a favor de l'Església catòlica en la Declaració de la Renda és un gest que no costa res, perquè no cal pagar més per això, ni tampoc redueix la devolució en el cas que procedís. Com sabem, aquest sistema d'Assignació Tributària va ser ideat per al finançament de l'Església l'any 1979.

Activitats litúrgiques i pastorals

L'Església catòlica té una activitat molt visible als ulls de la societat; es tracta de la que comunament anomenem litúrgica, centrada sobretot en el culte i l'administració dels sacraments. És una dada fàcilment comprovable que són més de deu milions de persones les qui assisteixen regularment a missa, com ho és que a Espanya cada any són batejades més de 292.000 persones, reben la primera comunió prop de 251.000 d'elles, són confirmades més de 109.000, contrauen matrimoni canònic més de 67.000 parelles i es dona el culte d'exèquies a 386.000 difunts.

La tasca pastoral o d'evangelització, com han recordat els últims Papes, constitueix la missió essencial de l'Església. A ella es dediquen 60.000 religiosos i religioses, més de 85.500 catequistes, gairebé 20.000 sacerdots.

Una pastoral que revesteix característiques especials és la que es du a terme a les presons i en la fase de reinserció quan el reclus deixa de ser-ho, tant en l'aspecte estrictament religiós (celebracions litúrgiques, formació...), com en l'àrea social (teràpies, esport, pisos d'acollida, tallers...) i jurídica (assessories diverses).

L'acompanyament personal, l'assessorament espiritual, la formació permanent, de manera especial en l'àmbit rural i amb els nens, joves, matrimonis, malalts, ancians, són tasques pastorals que fan els sacerdots, per descomptat, però també multitud de laics i voluntaris: cal tenir en compte, per exemple, la implicació en la catequesi o en l'organització de camps i albergos.

Activitats educatives i culturals

L'acció educativa de l'Església té com a aparador principal els 2.635 centres catòlics, on estan escolaritzats un milió i mig d'alumnes amb gairebé cent mil docents. Tenint en compte l'Estadística de la Despesa Pública en Educació de l'any 2010, elaborada pel Ministeri d'Educació, es calcula que els centres catòlics concertats suposen un estalvi per a l'Estat de 4.091 milions d'euros.

Més de 78.000 alumnes universitaris cursen els seus estudis en catorze universitats catòliques, pontificies, eclesiàstiques o d'inspiració catòlica; seria suficient esmentar centres tan històrics i rellevants en l'àmbit acadèmic espanyol com les universitats de Comillas, Deusto, Salamanca, Navarra, CEU-San Pablo, etc.

El patrimoni cultural de l'Església a Espanya és enormement rellevant. Si bé pertany a moltes entitats catòliques que són gestionades autònomament, cal observar que l'Església, coneixedora de l'interès que aquest patrimoni suscita, el posa a disposició de tota la societat. És lògic, per tant, que hagi de ser conservat i rehabilitat, amb les consegüents despeses de rehabilitació i manteniment.

Els ingressos per turisme, que reverteixen en diferents empreses i institucions, moltes vegades apareixen lligats a visites culturals de monuments i de patrimoni artístic mobiliari que són propietat de l'Església. A Espanya hi ha multitud de municipis en què l'únic Bé d'Interès Cultural, que és la màxima categoria de protecció que la Llei de Patrimoni Històric contempla, és el temple del lloc. I, a més, està clar que la meitat del qualificat com a Patrimoni Mundial de la Humanitat per la UNESCO compta amb una presència significativa de catedrals, esglésies o convents en els seus conjunts monumentals.

Activitats caritatives i missioneres

L'activitat caritativa i assistencial de l'Església té, per dir-ho d'alguna manera, dos vaixells insígnia: Càritas i Mans Unides. Per part d'ambdues organitzacions eclesials l'any 2011 es van destinar 302.554.131 euros, dels quals corresponen 250.697.475 euros a Càritas, que va atendre diversos programes de desenvolupament social, de cooperació internacional i emergències; Mans Unides va destinar 51.856.656 euros a campanyes de sensibilització i a projectes de desenvolupament. Tres milions de persones van ser els beneficiaris de Mans Unides i gairebé sis milions i mig els de Càritas. Una dada a tenir en compte és que només un sis per cent del seu pressupost es dediqui a despeses d'administració. La gent ho sap i confia els

seus donatius a aquestes organitzacions: perquè donen compte detallat de la seva destinació, perquè són transparents en les seves despeses i en les finalitats a què van destinats, perquè els mereixen confiança enmig d'una societat assetjada per la corrupció... Per què, precisament, quan la gent disposa de menys recursos, estan augmentant les donacions?

Més de seixanta-cinc mil voluntaris de Càritas i gairebé cinc mil de Mans Unides fan possible l'exercici de la caritat com un distintiu del compromís del cristià en el món en què li ha tocat viure. I és que no ha de separar-se l'activitat litúrgica i pastoral de l'assistencial, perquè totes conformen una unitat en l'Església: l'experiència de l'encontre amb Crist i la vida de fe en la comunitat eclesial són el motor de la caritat. Potser menys espectacular, però molt significativa, és la tasca assistencial d'acompanyament espiritual i material realitzat en multitud de parròquies rurals i en zones d'exclusió social.

La presència de l'Església és, a més, visible en 7.743 centres, on d'una manera o una altra són assistides 4.310.772 persones, segons les dades de l'any 2011.

Per altra part, l'activitat evangelitzadora de l'Església espanyola arreu del món la realitzen 14.000 missioners (dels quals el 54% són dones), la major part dels quals (el 70,5%) són al continent americà, i després, a molta distància, a l'Àfrica (el 13,3%), a Europa (el 9,8%), a Àsia (el 6,2%) i a Oceania (el 0,3%).

L'experiència de l'encontre amb Crist i la vida en la fe en la comunitat eclesial són el motor de la caritat

Fes de la teva Declaració de la Renda una declaració de principis

Marca la X a favor de l'Església en la teva Declaració de la Renda

portantos.es

Programa per al Sosteniment Econòmic de l'Església

La transparència en els comptes de l'Església

Isabel Oviedo Mendiola. Assessora d'empreses

«Per a un compromís eclesial ple no n'hi ha prou a dedicar temps»

María del Carmen Gómez Torán. Professora de Llengua i Literatura

María del Carmen Gómez Torán, que pertany a un grup de l'Acció Catòlica General i participa en les activitats de la seva parròquia de la província de Terol, entén que «per a un compromís eclesial ple no n'hi ha prou a dedicar temps i feina, sinó que també cal fer aportacions econòmiques, un tema sobre el qual sovint es passa de llarg, com si fos tabú». «Jo mateixa reconec» —continua dient-nos— «que podria aportar més que no pas el que estic aportant, encara que tinc diferents domiciliacions, com les destinades a la meua Església diocesana i a algunes organitzacions relacionades amb els països empobrits i d'ajuda a persones amb risc d'exclusió.»

Des de fa temps, les diferents entitats que formen l'Església a Espanya donen compte dels recursos que obtenen així com de l'aplicació que en fan. Cada delegació o organisme diocesans, cada arxiprestat, cada parròquia, cada germandat, informa els seus membres, generalment de forma anual, dels ingressos que s'han obtingut, de la seva procedència, així com de l'ús que se n'ha fet. A nivell diocesà s'elaboren els informes econòmics i es traslladen a la Conferència Episcopal Espanyola.

Amb les dades econòmiques de totes les diòcesis d'Espanya, des de la Conferència Episcopal Espanyola es formulen els comptes de l'Església a Espanya i se sotmeten, de manera voluntària, a l'estudi i valoració per part d'auditors independents. Un cop els auditors emeten el seu informe donant el vistiplau als comptes, es presenten davant l'Administració competent.

Un pas molt important en la gestió dels diners que administren les diòcesis i les parròquies va ser la creació dels Consells d'afers econòmics. Aquests Consells assisteixen el bisbe o el rector segons quin sigui l'àmbit d'actuació en les decisions de contingut econòmic. Com a òrgans consultius en aquesta matèria assessoren i informen sobre les qüestions plantejades dins la seva competència, i igualment proposen les mesures adequades per a la correcta gestió dels recursos i el compliment de les finalitats com a institució eclesial i pastoral. D'aquesta manera, el dictamen favorable dels Consells s'imposa preceptivament en la presa de decisions de l'autoritat eclesial. En última instància, es constitueixen com un canal ordinari en la participació real dels fidels en la gestió econòmica mitjançant l'examen, control i aprovació dels comptes de l'Església diocesana i parroquial.

En la Declaració de la Renda es poden marcar les dues X: Església catòlica i finalitats socials

xtants

Programa per al Sosteniment Econòmic de l'Església

D E F O N S

«L'Església és de tots, és amb tots i al servei de tots»

Estic convençut que un dels prejudicis més anquilosats a la ment col·lectiva de molts espanyols és que els capellans som uns pesseters i que l'Església aprofita tots els mitjans al seu abast per a prosperar econòmicament i sumar enormes capitals.

La feina que tots els anys du a terme la campanya Xtants no és sols animar els ciutadans —catòlics o no— a posar la creueta a l'apartat reservat a l'Església en la seva Declaració de la Renda, sinó també, i jo diria que sobretot, a dissipar malentesos i vells regustos anticlericals.

L'objecte d'aquest article que em feu l'honor de llegir és difondre ni més ni menys que un sentit de coresponsabilitat eclesial, expressió que traduïda a paraules que tothom entén significa que l'Església és de tots i és amb tots i al servei de tots. No és del Papa, ni dels bisbes, ni dels capellans o monges; és de tots sense límits perquè, com no es cansa de repetir el papa Francesc, l'Església no és una duana, sinó una casa oberta a tots. Així va ser en els inicis (que bonic que és el passatge dels Fets dels Apòstols que diu que tots els fidels posaven els seus béns en comú!) i així, malgrat períodes més o menys tenebrosos de la seva història, ha arribat fins als nostres dies re-descobrint-se ella mateixa gràcies al Vaticà II com «poble de Déu».

Antonio Pelayo. Periodista

Alguns deuen pensar que estic fent una crida a favor de totes les institucions assistencials de l'Església. No ho crec necessari, perquè és a la vista de tothom que, en aquesta hora de tanta angoixa econòmica per a milions de llars espanyoles, Càritas i moltes altres iniciatives de signe i missió semblants són una porta a la qual acudeixen cada dia els necessitats, els aturats, els malalts sense assistència, els captaires, els famolencs —sí, els famolencs, que són cada dia més nombrosos!—, els que no troben una mà solidària, un somriure acollidor, un consol, un sostre que els aculli, unes mantes o roba per protegir-se del fred i, per descomptat, una pregària. Tot això que fa l'Església en el terreny de la caritat i de l'assistència és evident i continuarà fent-ho perquè això fa que sigui fidel a la missió i al manament de Jesucrist.

Però hi ha altres aspectes i camps de l'acció de l'Església que són menys aparents i que cal destacar, perquè també per a tenir una presència eficaç en ells són necessaris els mitjans econòmics. L'educació, per exemple. ¿No em demanareu diners per finançar els col·legis per a rics que regenten alguns Ordes religiosos? Endevino l'objecció i m'agradaria disposar d'espai per a respondre amb xifres aquesta greu acusació a vegades tan desproveïda de fonament. No, parlo de l'educació en sentit més general, d'aquesta transmissió de valors sense la qual les societats es desintegrarien com muntanyes de sal dissoltes per les aigües. Em refereixo a aquesta «ciutadania» que ha de presidir la vida de les persones que formen part d'una nació des dels més alts dirigents fins a l'últim contribuent.

Ja sé que l'Església no té en aquest terreny el monopoli ni ho pretén, perquè també des de la laïcitat es poden transmetre idees i models de comportament exemplars. Seria, això no obstant, injust negar-li que també en aquest terreny ella exerceix un paper molt important. No té l'Església una doctrina social l'aplicació de la qual seria tan útil per a la nostra societat tan desvertebrada en aquest i altres sectors o entregada a populismes irresponsables? No han nascut en aquestes organitzacions exigències de justícia, d'honestedat, de solidaritat, de sobrietat.

Doncs bé, aquestes institucions —em refereixo a les catòliques— no viuen de l'aire i necessiten un suport econòmic que tots podem apor-

tar-los amb la nostra decisió de marcar amb la creu la casella corresponent.

Podria ampliar aquestes reflexions a altres esferes de l'activitat de l'Església que són benèfiques per al conjunt de la societat, com, per exemple, la conservació del patrimoni artístic, el pes de la qual no pot caure només exclusivament sobre els seves espatlles; ja fa molt i en innumbrables ocasions calladament, sense ostentacions propagandístiques, sense posar-se els lluentons per sortir a escena. Però prefereixo limitar-me a aquests casos ja exposats.

I no vull tancar aquestes línies sense trencar una llança a favor dels meus companys en el sacerdoci. Cap d'ells no és tan ignorant que pretengui que el seu treball té un preu o uns aranzels; molts d'ells s'entreguen fins a l'extenuació —a dins i a fora de les nostres fronteres— per a complir la seva missió sense donar gaire importància als diners. No són àngels ni ho pretenen; molts d'ells, em consta, o han renunciat al seu estipendi o el distribueixen abundantment entre els més necessitats. Crec que ells mereixen almenys el reconeixement a tanta generositat amb un signe que coneixen i experimenten en les seves vides cada dia: la creu.

*Com no
es cansa de
repetir el papa
Francesc,
l'Església no
és una duana,
sinó una casa
oberta a tots*

**Marcant la X a favor de l'Església catòlica
no pagaràs més ni et tornaran menys**

Fent un món millor

 José Luis Pinilla, s.j.

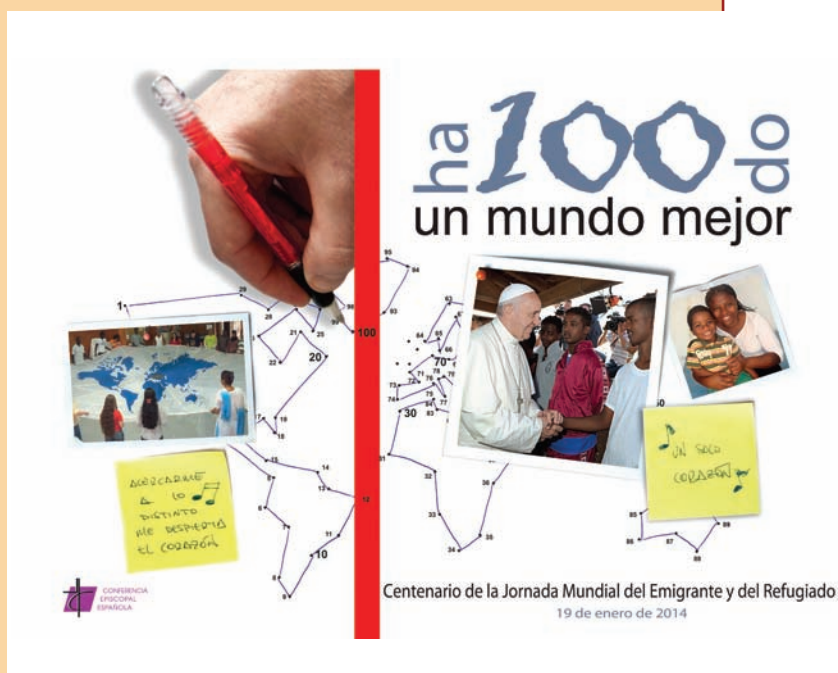
A prop del port, una dona plora dient-li a la seva filla: «No vaig plorar quan et vaig parir i estic plorant ara.» La causa era la visita del papa Francesc a Lampedusa, petita illa a prop de Sicília, cèlebre pel desembarcament continuat d'immigrants. Llança una corona de flors, que cau al mar dels naufragis. Tants immigrants ofegats que ni tan sols en sabem el nombre ni el nom, encara que ja estan gravats en el cor de Déu. La missa sobre un altar en una pastera. Una creu confeccionada amb les restes de les barcasses enfonsades anys enrere. Baixava d'un jeep petit, vell i prestat a manera de «modern papamòbil» per trobar-se amb els immigrants. Abraçava, consolava, denunciava, resava. Estava a gust. El Papa és fill d'emigrants italians, tornat a la pàtria paterna «no per pròpia voluntat» des de «la fi del món». Porta en el seu ADN la immigració que li surt a borbollons cridant «Vergonya!» davant els naufragis posteriors d'immigrants.

I l'Església continua responent. Una campanya centenària des de 1914 que es manté en el dia a dia. En un senyal mediàtic el lema espanyol d'aquest any ha anat amb el subtítol «Ha100do un mundo mejor». Així. Amb la paraula cent en números. Que quedin més ben subratllats els últims 365.000 dies en què l'Església, dia i nit, ha exercit la catolicitat amb recursos i vida. Mil rostres de Crist acompanyats a les parròquies, en els sagraments, als despatxos de Càritas, a les tanques tallants de Melilla, denunciant retallades socials i sanitàries, etc. Tants gestos! Tant de desplegament d'amor al proïsme que «enriqueix» l'Església! És el que Crist volia: «Vaig ser estranger i em vas acollir.»

100 anys. Com els que ha complert també la Missió Catòlica per a emigrants a París, dels claretians, des de la primera missa en espanyol celebrada al cor de França el 15 d'octubre de 1914. Quants espanyols —emigrants i refugiats— coneixen la seva acollença! Una casa i uns braços oberts, una atenció social i una capella. Ara amb emigrants llatins.

Milers de gestos, mans esteses, denúncies davant els emigrants ofesos... Una gran riquesa per a la nostra societat, a les parròquies, en els treballs més durs... I a més els hem confiat el millor: els nostres fills i avis.

100 anys. A Espanya. A París... Fins on i quan el Senyor vulgui.

I l'Església continua responent. Una campanya centenària des de 1914 que es manté en el dia a dia

Drets humans i immigració

A D. José Sánchez González, bisbe emèrit de Sigüenza-Guadalajara, li hem demanat que ens parli breument dels drets humans i dels immigrants.

D. José va ser president de la Comissió Episcopal de Migracions durant uns anys. Anteriorment havia estat capellà d'emigrants a Alemanya.

Pregunta: L'Església ha estat pionera en la defensa dels drets humans dels immigrants amb paraules i amb obres i serveis...

Resposta: Es podria escriure un llibre sobre tot el que l'Església va fer i fa amb les immigrants, amb l'actitud del «bon samarità», atenent a tota persona sense distinció de raça, cultura, classe social o religió. Un altre servei de l'Església és la denúncia, davant qui correspongui, de les situacions injustes, constatada en els freqüents pronunciaments dels seus pastors i de les seves organitzacions. Però potser el més comú i valuós, encara que no se'n parli gaire, sigui el servei senzill i anònim amb els immigrants de tants cristians actuant individualment o a través de les seves parròquies i organitzacions com Càritas.

P: Quines lliçons hem de treure de les migracions?

R: El fonamental és que per a un cristià l'immigrant és una persona amb la mateixa dignitat i amb els mateixos drets; encara més, és un germà i com a tal ha d'acollir-lo, ajudar-lo i servir-lo. I encara més perquè el Senyor, al qual diem que servim i estimem sobre totes les coses, s'identifica amb l'immigrant, com se'n diu a l'Evangeli de Sant Mateu (cf. Mt 25). Per a un cristià no compten els criteris de «legal» o «il·legal», amb papers o sense papers. Aquests són assumptes la regulació dels quals correspon a les autoritats que han de fer-la amb criteris de justícia i de generositat.

Preguntes amb resposta ràpida i senzilla

 Isidro Catela

Càritas no és l'Església?

Càritas no sols pertany a l'Església, sinó que és l'Església mateixa, en la seva estructura més fonamental que és la parròquia. Els milers de voluntaris de l'Església, que fan activitats socials, no neixen per generació espontània. Són membres de l'Església que han rebut l'anunci de la Bona Notícia i viuen i alimenten la seva fe en la comunitat eclesial. Aquesta experiència és la que dóna raó de ser a tota la seva activitat.

L'Església no paga l'IBI?

És fals. L'Església paga l'IBI de tots els immobles que no n'estiguin exempts per llei.

L'Església és l'única que, en alguns casos, està exempta del pagament de l'IBI?

També és fals. Tampoc el paguen, entre d'altres, les fundacions dels partits polítics i els sindicats, les associacions d'utilitat pública, les federacions esportives, les Esglésies evangèliques, les comunitats hebrees i musulmana. A Madrid, per exemple, no paguen l'IBI: el Museu del Prado, la SGAE, l'Hotel Ritz, el Palacio de Liria, etc. Està regulat en l'anomenada Llei de mecenatge (Llei 49/2002). Es tracta d'una mesura d'incentiu fiscal amb què l'Estat reconeix les activitats d'interès general que realitzen moltes institucions. És lògic que l'Estat promogui i incentivi —també fiscalment— els qui treballen a favor del bé comú.

L'Església no paga taxes municipals?

Sí que les paga (escombraries, guals de garatges, etc.). No hi ha cap exempció prevista a la Llei sobre el pagament d'aquestes taxes..

artículo

Santiago Caballer

Màrqueting i publicitat, una novetat en l'Església

Amb el procés iniciat l'any 1979 d'autofinançament de l'Església a Espanya i que va quedar finalment regularitzat l'any 2007, es va establir un nou model de finançament i de col·laboració dels catòlics en el sosteniment econòmic de l'Església. Això comportava un canvi de mentalitat, consistent en el fet que els catòlics hem d'assumir el finançament de la nostra Església. Tasca no fàcil, atès que la història del finançament de l'Església a Espanya no havia afavorit la cultura de la coresponsabilitat dels fidels.

Així, des d'octubre de 2007, el Secretariat per al Sosteniment de l'Església de la CEE ha treballat per conscienciar especialment tots els catòlics, tots els contribuents i la societat en general, amb informació sobre el nou model de finançament i amb informacions diverses sobre la tasca de l'Església en favor de la societat.

Un treball específic han estat les Campanyes de Comunicació en ràdio i televisió. Campanyes que, des de maig de 2008, es fan dos cops l'any vinculades a la Declaració de la Renda i a la Jornada de Germanor o Dia de l'Església Diocesana. Tres han estat les línies de comunicació que s'han dut a terme durant aquests anys:

La primera va estar centrada en l'ajuda individual que ofereix l'Església a tothom qui ho necessita. Aquesta ajuda es materialitza tant en la feina espiritual com social que cada dia

de l'any es concreta en persones i col·lectius. S'insistia en el fet que els catòlics fan aquesta feina de manera altruista i des del seu compromís de fe.

Després es va fer el que va suposar un pas més en la comunicació. La comunitat cristiana actua, en favor dels necessitats, de manera col·lectiva. L'objectiu principal es va establir a fer conèixer que les accions de l'Església, atenent les necessitats dels col·lectius més empobrits, no sols es fan de manera individual, sinó que les assumeix com a pròpies la comunitat cristiana.

Durant les últimes campanyes del 2012 i 2013 es va posar de manifest el posicionament de l'Església davant la societat: «L'Església contribueix a crear una societat millor.» La tasca de l'Església no es limita exclusivament a l'ajuda individual ni al treball comunitari dels seus membres, sinó que amb les accions que fa i els valors que transmet col·labora a crear una societat millor basada en la justícia, la solidaritat, la misericòrdia, l'esforç.

Aprofundint en aquesta línia hem muntat la campanya actual. Perquè tots col·laborem a crear una societat millor hem de fer del nostre gest de marcar la «X» a la casella de l'Església una declaració de principis. Fer un balanç sobre l'efectivitat d'aquestes campanyes en relació amb la influència en la comunitat catòlica i en la societat espanyola seria difícil, però si això es quantifica a nivell d'aportació econòmica, de caselles marcades en la Declaració de la Renda, el resultat ha estat molt positiu.

La comunicació de l'Església

Una aposta contínua pels nous mitjans

Ignacio Lacasa

Les últimes comunicacions que ha desenvolupat la Conferència Episcopal Espanyola han destacat fonamentalment per la seva transparència, donant una imatge d'una Església propera, mantenint una conversa activa amb les persones.

Les noves tecnologies i el mitjà *on line* li han servit d'eina per a l'exercici d'aquesta feina, i els seus perfils de Facebook i Twitter han recollit nombrosos debats, servint en la major part de les ocasions per a resoldre dubtes dels usuaris.

En el moment en què ens trobem sembla impossible pensar en una estratègia digital sense *social media*, però que una institució com l'Església hagi optat per obrir-se a aquest nou món digital, destaca el seu interès per acostar-se a la gent sigui on sigui. Les xarxes socials són les noves places del poble.

Per altra part coincideix que assistim a un corrent de digitalització dels processos quotidians, i un exemple perfecte el tenim en la mateixa Declaració de la Renda, que cada cop tendeix més que siguem autosuficients en la seva realització a través de les eines que l'Agència Tributària posa a la nostra disposició. En aquest context, i ja que la comunicació més important de la Conferència Episcopal és marcar la «X» en la Declaració, és innegable que la susdita institució ha d'estar en els canals digitals i aprofitar el potencial del mitjà *on line* per a no sols impactar l'usuari en un moment en què és completament receptiu, sinó per a oferir eines per a facilitar-li el procés.

El Papa recentment ha comentat que «Internet pot oferir possibilitats més grans d'encontre i de solidaritat entre tots; i això és quelcom bo, és un do de Déu», així com també que «obrir les portes de les esglésies significa obrir-les també en el món digital, tant perquè la gent hi entri, en qualsevol condició de vida en què es trobi, com perquè l'Evangeli pugui creuar el llindar del temple i sortir a l'encontre de tots».

L'Església, per tant, es troba en el camí correcte, exercint les mateixes funcions que està exercint des de fa dècades, però adaptant-se als nous corrents comunicatius, posant les persones i com arribar a elles per davant de tots els altres.

Principals fites en el finançament de l'Església

 José Ignacio Rivarés

Per poder dur a terme l'àmplia varietat d'activitats litúrgiques i pastorals, educatives, evangelitzadores, culturals, caritatives i assistencials que escomet, l'Església necessita finançar-se. L'obtenció d'aquests recursos ha anat evolucionant amb els anys. El procés té com a finalitat última l'autofinançament. Heus aquí les dates més assenyalades d'aquest procés.

1979

Comença el procés d'autofinançament amb l'aprovació d'un nou marc constitucional

pel qual «l'Estat es compromet a col·laborar amb l'Església catòlica en la consecució del seu adequat sosteniment econòmic, amb respecte absolut del principi de llibertat religiosa». Es tracta de l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre afers econòmics, pel qual l'Estat aporta una quantitat única a l'Església per al seu sosteniment. En ell també es fa el primer pas cap a un sistema d'Assignació Tributària, amb el qual seran els contribuents mateixos els qui puguin decidir si destinen part dels seus impostos al sosteniment de l'Església. Es fixa un termini de tres anys per a la implantació d'aquest sistema.

Primer exercici amb el nou sistema d'Assignació Tributària. El percentatge dels impostos que els ciutadans cedeixen és, a hores d'ara, de poc més del 0,5239%. Aquest model de finançament permet que els contribuents puguin marcar la casella de la Declaració de la Renda destinada a l'Església catòlica o una altra destinada a finalitats d'interès social. S'estableix també que la dotació de l'Església tingui un complement anual a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat, i que es continuï treballant per a la substitució progressiva de l'aportació econòmica de l'Estat. Es fixa un nou termini transitori de tres anys.

1988

2000

Es perfila l'opció de compatibilitzar l'elecció de diferents caselles. D'aquesta manera, si el contribuent decideix marcar dues caselles, no es veu reduïda la quantitat destinada a cadascuna d'elles.

S'aprova la Llei de Mecenatge per la qual, a efectes fiscals, l'Església queda equiparada a la resta d'entitats del sector no lucratiu: fundacions, ONG, etc. Els passos decisius en l'autofinançament de l'Església es faran entre 2006 i 2008, període en què s'engega la revisió del sistema d'Assignació Tributària.

2002

2006

El Govern i l'Església acorden un nou model de finançament que suprimeix la dotació directa de l'Estat, augmenta l'assignació de l'IRPF del 0,5239% al 0,7%, i elimina l'exempció de l'IVA.

Entra en vigor el nou model de finançament, encara que no és fins la campanya de la Renda de 2008 quan poden verificar-se'n els resultats. El model —vigent en l'actualitat— suprimeix la dotació directa de l'Estat i assigna a l'Església el 0,7% de l'IRPF dels qui marquin la casella corresponent.

2007

Es poden posar les dues «X»

 Redacciò

Des de l'any 2000 es poden marcar les dues «X», la de l'Església i la de finalitats socials. Si només marques la casella de l'Església, el 0,7% dels teus impostos, de la quota íntegra, l'estàs destinant a l'Església. És com la dita: «De mica en mica s'omple la pica.» En aquests últims anys hem anat veient com el nombre de persones que marcaven la casella a favor de l'Església ha anat creixent fins arribar a 900.000 persones més des de la Declaració de la Renda 2006. Però aquí començaven a sorgir dubtes: puc marcar conjuntament també la «X» de l'Església i la de finalitats socials? Sí, es poden marcar les dues caselles, la de l'Església i la de finalitats socials. I, llavors? es reparteix el percentatge? No. Si es marquen ambdues caselles un 0,7% de la quota íntegra dels teus impostos es destina a l'Església i un altre 0,7% dels teus impostos es destina a les associacions integrades a la Plataforma d'ONG. Això significa que s'està ajudant amb un 1,4% de la quota íntegra dels teus impostos perquè, si marques les dues, el percentatge se suma, no es reparteix entre ambdues.

Per això, en aquesta Campanya del Programa Pertants s'anima que diguis als teus familiars i als teus amics que es poden marcar les dues X.

Espanya és un dels països més solidaris del món, i així ho diuen les xifres econòmiques tant en els grans desastres ocorreguts en el món (Haití, Filipines, etc.) com amb les persones necessitades del nostre entorn.

DADES BÀSIQUES DE LA SUBSCRIPCIÓ PERIÒDICA A FAVOR DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA
Ordre de domiciliació de càrrec directe SEPA

Mitjançant la signatura d'aquesta ordre de domiciliació, el subscriptor autoritza la Parròquia / diòcesi a enviar al banc del subscriptor aquesta ordre perquè carreguin en el seu compte la quantitat indicada. El subscriptor podrà sol·licitar-ne la devolució dins les vuit setmanes que segueixen a la data del càrrec en el compte del subscriptor.

Cognoms / Surname	Nom / Name	NIF / DNI								
Adreça / Address	Núm. Esc. Pis / Number, stairs, floor									
CP / Postal Code	Població / City	Província / Town								
País / Country of the debtor	Telèfon / Phone									
Banc o Caixa / Bank or savings bank										
Adreça / Address	Núm. / Number									
CP / Postal Code	Població / City	Província / Town								
Núm. compte IBAN / Account number - IBAN										
Codi europeu E S		Banc	Oficina	Digit Control	Núm. compte					
Se subscriu amb la quantitat de euros al ☐ Mes ☐ Trimestre ☐ Semestre ☐ Any										
A favor del finançament de l'Església catòlica, a partir d'avui (Dia) (Mes) (Any)										
(Marqueu amb una X l'opció escollida)		☐ L'Arquebisbat / el Bisbat de								
		☐ Parròquia de (nom)								
		Població de								
Vull rebre un certificat per a desgravar de l'IRPF ☐ SÍ ☐ NO										
Signatura										

D'acord amb la normativa vigent de Protecció de Dades de Caràcter Personal, el subscriptor dóna el seu consentiment per a la incorporació de les seves dades en els fitxers, automatitzats o no, de l'Arquebisbat / Bisbat o de la Parròquia escollida. Les dades del subscriptor en cap cas no seran cedits a altres entitats, i podrà exercitar els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició adreçant-se per escrit al responsable del fitxer.

L'Església, al servei de la societat

 Daniel Sobradillo. Ecònom de Tarragona

Fa pocs dies es publicaven les conclusions de l'estudi *L'acció social de les entitats d'Església. El seu paper en la cohesió social de Catalunya*. D'aquest estudi es desprèn que prop d'un 17% de les entitats que treballaven l'any 2013 en el tercer sector són d'inspiració cristiana. Estem parlant d'un miler d'entitats a tot Catalunya, algunes grans i conegudes com Càritas, moltes altres mitjanes, petites i poc reconegudes. En totes elles, com marca del seu tarannà, destaca l'anonimat, perquè la seva prioritat no és fer-se conèixer, el que les guia com a entitats d'Església que són és la perspectiva de l'evangeli.

L'Església de les diòcesis amb seu a Catalunya i aquestes entitats dins el seu conjunt estan treballant colze a colze per millorar una societat que pateix més que mai les desigualtats i injustícies socials. Ben segur que sense aquesta tasca realitzada, el patiment social en tots aquests anys de crisi hauria estat molt més important. Com sempre, no s'espera cap reconeixement, ser testimonis d'aquestes entitats sorgides de les nostres parròquies i de la nostra gent és la recompensa més gran que podem tenir, és el fruit d'aquesta llavor que és l'evangeli.

Aquesta tasca d'acció social és tan sols una de les moltes activitats de l'acció de l'Església, tota l'obra que es desenvolupa entre els 2.000 mossens i diaques de les diòcesis catalanes junt amb els religiosos, religioses i voluntaris i voluntàries són la base d'aquest servei als altres.

L'Església camina amb pas ferm en el camí de l'autofinançament, tot i així l'assignació tributària s'ha consolidat en aquest procés com el mitjà amb què els creients i tots aquells que malgrat no creure valoren la tasca que desenvolupa poden donar suport a aquest món de persones i entitats que es volen donar als altres i ajudar-los a ser millors i a viure millor. Sense l'assignació tributària ara per ara seria molt difícil mantenir aquesta ajuda, però també s'ha de reconèixer que amb el que representa l'assignació tributària, cap altra entitat no seria capaç de donar el servei i l'ajut que l'Església dona. Resulta curiós que malgrat disposar de dades tan convincents i que un 75% de la població es declari catòlica, tan sols un 35% dels declarants marquin la creueta en fer la Declaració de la Renda.

És important ser conscients de les accions que es porten a terme. Saber que en el dia a dia més de 160.000 persones es posen a diari al servei de l'Església a tot l'Estat dona valor a la nostra acció, com també saber que l'Estat s'estalvia més de 30 milions d'euros en la gestió dels serveis que realitzem.

Tot el patrimoni de l'Església, que en definitiva és dels nostres pobles i de les nostres ciutats, tan arrelat al territori, a la nostra cultura i als nostres records —ermites, esglésies i catedrals— requereixen un manteniment important i constant. Aquests béns dels quals tota la societat gaudeix i que sovint ajuden tant a promocionar els territoris, es troben cada cop més sovint amb greus dificultats per a trobar els recursos que permetin mantenir-los en bon estat.

L'assignació tributària és sobretot la coresponsabilitat dels catòlics amb un programa que es referma en l'evangeli, però també implica tota la societat, ja que en definitiva s'està treballant pels més necessitats i per una societat millor a partir d'uns valors compromesos a fer el bé.

Marcar la creueta no suposa pagar més en la Declaració de Renda, simplement vol dir que es confia en el programa de l'entitat que millor treballa a l'hora de dedicar-se als altres, i que molts programes d'ajuda que cada any sorgeixen trobaran fons per portar-se a terme. Hi ha molts més projectes per continuar ajudant a tenir una societat més justa, més digna. Ajuda'ns, és la nostra llavor, el finançament permetrà que el fruit arribi a tota la societat.